

Ólafur Stephensen

Grimur gíraffi

SAGAN AF GÍRAFFANUM SEM
ALLTAF FÉKK KALDAN MAT

myndskreytingar

Veloso

Einu sinni – en ekki fyrir svo löngu síðan – var gíraffi, sem hét Steingrímur. Hann átti heima fyrir Norðan. Þar sögðu allir að hann hétu Grímur. Það var sennilega ömmu hans að kenna. Því satt best að segja var það hún amma sem byrjaði að kalla hann Grím. Og þá gerðu allir aðrir það líka.

Grímur var góður gíraffi. Alveg eins og gíraffarnir í húsdýragörðunum í útlöndum. Eða gíraffarnir sem við sjáum stundum á ljósmyndum eða í sjónvarpinu. En ef til vill var Grímur gíraffi svolítið öðruvísi en þeir. Grímur þurfti nefnilega að ganga með gleraugu. En aðeins þegar hann þurfti að lesa eitthvað skemmtilegt. Hefur þú nokkurn tímann séð gíraffa lesa í bók?

Grímur var líka mjög vinsæll
gíraffi. Hann fór á hverjum degi
á leikvöllinn til þess leika sér
með vinum sínum. Grími fannst
mest gaman að spila körfubolta.

Allir krakkarnir vildu hafa Grím
í sínu liði. Það var sennilega
vegna þess að hann var með svo
langan háls. Það var rosalega
gaman að spila körfubolta með
Grím í sínu liði. Allir veltust um
af hlátri, nema Grímur sjálfur.

Stundum sat hann aleinn úti í horni með tár í augum. Grímur vildi ekki láta vini sína sjá sig gráta. Þess vegna setti hann upp stór sólgleraugu. En jafnvel þó að hann væri með sólgleraugu sáu allir tárin renna niður kinnarnar. Aumingja Grímur. Hann var svo leiður.

Af hverju heldur þú að hann hafi verið svona sorgmæddur? Þetta var ósköp eðlilegt. Grímur fékk alltaf kaldan mat. Það var allveg sama hvað hann fékk að borða – súpu, fisk eða kjúkling, maturinn var alltaf kaldur. Jú, sjáðu til. Maturinn hans var alltaf kaldur þegar hann hafði farið niður langan hálsinn og alla leið niður í maga.

Einn daginn, þegar Grímur var afskaplega leiður, kom Hansi vinur hans í heimsókn. Hansi sagði við hann: Grímur minn, ég veit af hverju þú ert að gráta. Og það sem meira er, ég get leyst vandamálið. Þú færð ekki kaldan mat framár.

Hansi er mjög klár. Hansi er vélvirki. Í skúrnum sínum geymdi hann fullt af skrítnum verkfærum sem hann notaði við viðgerðir á reiðhjólum, bílum og meira að segja stórum truckum. Hann gerði líka við göt á bíldekkjum og reiðhjóladekkjum. Hansi kann að gera gamla og góða hluti eins og nýja.

Daginn eftir fór Grímur í heimsókn í skúrinn til Hansa. Og Hansi byrjaði strax að undirbúa verkið. Fyrst varð hann að mæla hálsinn á Grími. Það var ekki auðvelt. Loks fann hann stóran kassa sem hann sagðist geta notað. Hansi setti stólinn sinn ofan á kassann og stiga ofan á stólinn. Þannig tókst honum að teygja sig alla leið upp að nefinu á Grími. Þetta var eins og sirkusfólk gerir stundum. Þegar Hansi var búinn að skrifa hjá sér alls konar mælingar, fór hann strax að vinna. Hann sagði Grími að vera rólegum og kíkja út um gluggann á meðan hann væri að undirbúa verkið. Það var nokkuð stór gluggi á þakinu, sem Grímur gat notað. Hann stakk hausnum út um þakgluggann og virti fyrir sér nágrennið. Þetta var ótrúlega skemmtilegt. Hann gat séð alla leið upp í Mosfellsbæ, gleraugnalaust.

Grímur þurfti ekki að bíða lengi. Eftir rúmlega hálf klukkustund var Hansi búinn að sjóða saman stóra blöðru úr gúmmíefni, sem hann notaði til þess að gera við bíldekk. Blaðran leit út eins og stór peysa sem Grímur gat vafið um hálsinn. Síðan hitaði Hansi vatn í stóra pottinum sínum og hellti sjóðandi vatni í blöðruna.

Þetta leysti auðvitað vandann. Heit blaðran hitaði hálsinn á Grími alveg mátulega mikið. Í hvert sinn sem Grímur vildi fá sér heitan málsverð, hitaði hann vatn í tekatlinum sínum og hellti heitu vatninu í blöðruna. Síðan vafði hann blöðrunni um hálsinn.

Allt í þessu fína frá Kína, sagði
Hansi þegar blöðrupeysan var
tilbúin. Nú væri ekki lengur bara
kaldur matur heima hjá Grími.

Grímur gíraffi var svo
himinlifandi með nýju
blöðrupeysuna að hann grét
aldrei framar – hann snökti
ekki einu sinni. Grímur lét
sólgleraugun sín ofan í skúffu í
eldhúsinu sínu.

Þau eru þar ennþá eftir því sem
ég best veit.

